

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci žalobce: **Právo ve veřejném zájmu, z.s.**, se sídlem Chalupkova 1367, Praha 11, zast. Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou, se sídlem Chalupkova 1367, Praha 11, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti: **P. M.**, a **I. M.** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. července 2015, č. j. KUJI 50673/2015, **t a k t o**:

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, ze dne 31. července 2015, č. j. KUJI 50673/2015, a rozhodnutí Městského úřadu Chotěboř ze dne 17. července 2015, č. j. MCH-9295/2015/VED, s e z r u š u j í.**
- II. **Městský úřad Chotěboř, Trčků z Lipy 69, 583 01 Chotěboř, je povinen poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace o výši platů a odměn každého z vedoucích odborů a tajemníka Městského úřadu Chotěboř poskytnutých v roce 2014.**
- III. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení ve výši 3.000,- Kč k rukám Mgr. Petry Bielinové, advokátky se sídlem v Praze, Chalupkova 1367.**

IV. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce požádal podáním ze dne 15. 7. 2015 Městský úřad Chotěboř (dále také jen „povinný subjekt“ nebo také „městský úřad“), dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), o poskytnutí informace o výši platů a odměn každého z vedoucích odborů a tajemníka Městského úřadu Chotěboř poskytnutých v roce 2014.

O této žádosti rozhodl povinný subjekt rozhodnutím ze dne 17. července 2015, č. j. MCH-9295/2015/VED, tak, že žádost o výše uvedené informace odmítl poskytnout s poukazem na potřebu chránit osobní údaje zaměstnanců městského úřadu a jeho povinnost mlčenlivosti, když i z provedeného testu proporcionality vyplývá, že zveřejnění takových informací by nebylo přínosem, a to s ohledem na možnou závist mezi zaměstnanci, jejich případný odchod do soukromého sektoru a skutečnost, že zaměstnanci jsou odměňováni na základě tabulkových platů v souladu s nařízením vlády a odměny podléhají kontrole ze strany zastupitelů a finančního výboru, tudíž zde není prostor pro plýtvání veřejnými prostředky, nadto žalobce ani nesdělil účel, proč dané informace vyžaduje, což vzbuzuje pochybnosti ohledně možného zneužití zákona o svobodném přístupu k informacím.

K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutí povinného subjektu potvrdil a odvolání zamítl. Dovodil, že důvodem pro odmítnutí požadovaných informací městským úřadem byla ochrana práva na soukromí a tedy aplikace ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, když s tímto závěrem žalovaný vyslovil souhlas, jelikož i z jeho pohledu převažuje právo na ochranu soukromého a rodinného života zaručeného Listinou základních práv a svobod nad zveřejněním požadovaných informací. Dále uvedl, že městský úřad rovněž v potřebném rozsahu provedl test proporcionality, na základě něhož došlo k odmítnutí poskytnutí informace. Doplnil, že i z pohledu povinnosti mlčenlivosti ve vztahu k informacím o zaměstnanci, která vyplývá zejména ze zákoníku práce a zákona o ochraně osobních údajů, není možné údaje o výši platu a odměn sdělit, nadto když poté, co je platovým výměrem plat určen a dostane se do sféry vlivu příjemce, stává se soukromým prostředkem. Dle žalovaného tajemník ani vedoucí odborů nespádají do kategorie, kdy by byli vybaveni podstatným vlivem nebo oprávněním ve spojitosti s nakládáním s veřejnými prostředky a jejich pozice není taková, že by se přímo a významným způsobem podíleli na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu. To vše za situace, kdy je žalobce motivován pouhým naplněním svobody projevu a nikoli ochranou a bráněním svých lidských práv.

II. Obsah žaloby

Žalobce v úvodu žaloby popsal shora uvedený skutkový stav věci. Má za to, že jeho právní nárok na poskytnutí požadovaných informací je nesporný, když informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují, jak vyplývá i z žalobcem zmiňované judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména rozhodnutí jeho rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62 (dále také jen „rozhodnutí rozšířeného senátu“). Přičemž pozice tajemníka a vedoucích odborů jednoznačně spadají do kategorie zaměstnanců, o jejichž platu a dalších odměnách se informace poskytuje. Žalovaný naopak upřednostnil ochranu osobních údajů zaměstnanců. Pokud jde o test proporcionality, tak žalobce se přiklonil k závěru, že ho povinný subjekt de facto neprovedl a přistoupil k němu až odvolací orgán, který dal přednost ochraně soukromí před poskytnutím informace. K výtce ohledně neuvedení účelu, pro který poskytnutí informace požaduje, žalobce pouze podotkl, že žádný předpis mu takovou povinnost neukládá. Ohradil se i proti podezření z možného zneužití zákona pouze na základě skutečnosti, že obdobné informace se domáhá i na jiných subjektech. Postup žalovaného tak představuje projev neúcty nejen k realizaci politického práva žalobce na informace, ale i k moci zákonodárné a soudní.

Navrhl proto, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu a druhému jmenovanému uložil povinnost požadované informace poskytnout.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, osoby zúčastněné na řízení

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že zaměstnanci veřejné správy nejsou příjemci veřejných prostředků podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť za ty je možné považovat pouze takové osoby, které z vlastní vůle žádají o přidělení veřejných prostředků. Zdůraznil, že účelem požadovaných informací není kontrola veřejné správy, nadto spolkem se sídlem v Praze, který nemá k povinnému subjektu žádný vztah, ale pouhý plán na vytváření právního zastoupení ve vyvolaných soudních sporech. Uvedl, že zákaz zneužití práva na informaci se stává pouhou proklamací Nejvyššího správního soudu, přičemž poukázal na argumentaci tohoto soudu, že se veřejnost bude na platy dotazovat pouze v případech, kdy bude mít ohledně odměňování pochybnosti, zatímco v zákoně o svobodném přístupu k informacím není uvedena žádná povinnost žadatele sdělovat, k jakému účelu informace požaduje. Závěrem doplnil, že výše citované rozhodnutí rozšířeného senátu se nezabývá vazbou na povinnost mlčenlivosti, která zaměstnavateli vyplývá ze zákoníku práce a zákona o ochraně osobních údajů, přičemž za porušení takové povinnosti mu hrozí pokuta.

Závěrem žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud podle § 34 odst. 2 s. ř. s. vyzval žádostí o poskytnutí informace dotčené zaměstnance povinného subjektu, zda budou uplatňovat v soudním řízení práva osob zúčastněných na řízení. Tohoto práva využily dvě osoby, které přes krajským soudem danou možnost vyjádření k žalobě nepodaly.

IV. Replika žalobce

Ve své replice žalobce uvedl, že důvodem pro poskytnutí informace o platu a odměně je výhradně postavení zaměstnanců jako vedoucích úředníků a dále skutečnost, že jsou příjemci veřejných prostředků, přičemž dle jeho názoru z rozhodnutí rozšířeného senátu nevyplývá, že je možné takové informace požadovat pouze v případě podezření, že se tito úředníci něčím provinili. Zdůraznil, že dle zákona není žádost o informace podmíněna místem bydliště či sídla, nadto žalovaný neuvedl žádné konkrétní důvody, které by ukazovaly na zneužití práva na informace ze strany žalobce. Vyjádřil pochybnost, jakým způsobem by mohl zneužít požadované informace, když o ně může požádat kdokoli, přičemž k tvrzení ohledně zneužití takových informací by měl žalovaný předložit důkazy. Závěrem se ohradil i proti údajnému zájmu o vedení soudních sporů, neboť k tomuto sporu došlo z důvodu, že mu informace nebyly v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím a rozhodnutím rozšířeného senátu poskytnuty.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili žalobce i žalovaný výslovný souhlas. O věci usoudil následovně.

Dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Dle § 8b odst. 1 téhož zákona povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Dle odst. 3 téže normy se základní osobní údaje podle odstavce 1 poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

V přezkoumávané věci je nesporné, že Městský úřad Chotěboř je povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím (ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v obdobné věci v rozhodnutí ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 169/2012-38; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz), což ostatně nerozporoval ani povinný subjekt, ani žalovaný.

V první řadě se tudíž krajský soud zabýval námitkou žalovaného, že zaměstnance veřejné správy nelze považovat za příjemce veřejných prostředků podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Krajský soud tento názor nesdílí a v dané věci odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010-79, v němž se uvádí, že zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „*příjemcem veřejných prostředků*“, neboť „*zahrnutí zaměstnanců mezi příjemce veřejných prostředků, o nichž musí být poskytovány informace, je legitimováno intenzivním*

veřejným zájmem na kontrole veřejné moci a hospodárnosti a účelnosti jejího jednání i v oblasti zaměstnávání a odměňování“ (viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 4 As 216/2015-45).

V další fázi rozhodování se krajský soud zaměřil na posouzení otázky, zda vedoucí odborů a tajemník městského úřadu patří mezi osoby, o jejichž platech a odměnách je třeba informace poskytnout, a jestli bude v případě kladné odpovědi prováděn test proporcionality, na základě něhož dal žalovaný (dle žalobce nesprávně) přednost ochraně soukromí daných zaměstnanců před poskytnutím informace. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 As 50/2014-29, v němž v obdobné věci dospěl k závěru, že konkrétní vedoucí zaměstnanci Úřadu městské části Praha 6 zcela nepochybně patří do výčtu osob, o jejichž platech je třeba informace poskytnout, a to bez dalšího, zejména bez provádění testu proporcionality. K tomuto krajský soud uvádí, že tajemník úřadu (mezi jehož úkoly patří mj. stanovení platů všem zaměstnancům obce zařazeným do obecního úřadu) a vedoucí odborů se bezpochyby významně podílejí na výkonu správních činností městského úřadu, a proto sdílí názor žalobce, že informace o platu a odměnách těchto kategorií osob musí být poskytnuta. Nad rámec uvedeného krajský soud doplňuje, že rovněž v případě tajemnice a vedoucích odborů životního prostředí a dopravy a správních agend Městského úřadu Benešov ve věci ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 169/2012-38, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že informace o jejich platu a odměnách je třeba poskytnout.

Pokud jde o již nastíněný problém testu proporcionality, tedy otázku, zda v případě kolize práva žadatele na informace s právem jiného subjektu na ochranu soukromí je nutno tato vzájemně si konkurující práva poměřit pomocí výše uvedeného testu, vyřešil tuto právní otázku již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu shora citovaným rozsudkem ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62. Jeho závěry pak byly jednoznačné:

Informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují.

Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

Důvody, které k těmto závěrům vedly, jsou v podrobnostech obsaženy v odůvodnění uvedeného rozsudku, na které krajský soud odkazuje, protože považuje za nadbytečné je v odůvodnění tohoto rozsudku (mimo jiné pro jejich rozsáhlost) opakovat.

Jak Nejvyšší správní soud v odůvodnění uvedeného rozsudku konstatoval, je třeba bez dalšího poskytnout informace o platech zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby, zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na

činnost povinného subjektu a zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob; když mezi takovéto zaměstnance bezpochyby tajemník a vedoucí odborů náležejí, jelikož je rozhodně nelze podřadit mezi osoby podílející se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu jen nepřímo a nevýznamným způsobem, jak bylo vysvětleno v předchozích odstavcích tohoto odůvodnění. Do skupiny, u níž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech (tzv. test proporcionality v užším smyslu), jsou-li placeny z veřejných prostředků, mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že naplňují některý z výše naznačených rysů. O takový případ se v dané věci rozhodně nejedná.

Pokud tedy žalovaný provedl test proporcionality s tím, že v dané věci převážilo dle jeho názoru právo na ochranu soukromého a rodinného života nad zveřejněním požadovaných informací, postupoval v rozporu s výše uvedenými rozhodnutími Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012-62 a č.j. 4 As 50/2014-29, neboť takové zhodnocení nemělo být ze strany žalovaného, potažmo povinného subjektu, vůbec prováděno. Jejich postup byl tudíž nezákonný. Nerozhodná je tak námitka žalobce, že tento test provedl fakticky až odvolací orgán.

Nepřípadná je pak i úvaha povinného subjektu o potřebě chránit osobní údaje daných zaměstnanců a zachovávat o nich mlčenlivost, neboť je to právě § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, který jak vyplývá z rozhodnutí rozšířeného senátu, *„má zaručit, že osobní údaje o příjemci veřejných prostředků se žadateli o informaci poskytnou jen v takové míře, o níž zákonodárce usoudil, že vhodně vyvažuje zájem na poskytnutí informace a zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována.“* Nedůvodnost námitek žalovaného, že informace o výši platu a odměn je údajem citlivým a osobním, plyne ze závěrů citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. K obavám žalovaného z možné sankce za porušení jeho povinnosti mlčenlivosti pak krajský soud uvádí, že poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost. Tato povinnost je prolomena ustanovením § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím (jak dovodil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17.6.2010, č.j. 1 As 2/2010-86), který stanoví, že umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony (dále k této problematice též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.11.2014 č.j. 4 As 203/2014-28). Byl to tedy již zákonodárce, který upřednostnil právo na poskytnutí informace týkající se konkrétního okruhu osob a konkrétního okruhu skutečností před právem na ochranu lidské důstojnosti a soukromí (v podrobnostech rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2015, č.j. 7 As 229/2015-50).

S ohledem na shora uvedené proto krajský soud uzavírá, že v přezkoumávané věci je povinný subjekt, tedy Městský úřad Chotěboř, povinen bez dalšího poskytnout k žádosti dle zákona o svobodném přístupu k informacím informace o platech a odměnách vedoucích odborů a tajemníka, kteří jsou jeho zaměstnanci.

Již několikrát citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zmiňuje ve svém odůvodnění jednu výjimku, která by byla způsobilá shora uvedený závěr zvrátit. A to pokud by se v jednotlivých případech ukázalo, že žádosti o informace o platech poskytovaných z veřejných prostředků, jimž by jinak bylo důvodu vyhovět, mají za cíl poškodit legitimní zájmy těch, o jejichž platech má být informováno (např. je šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči nim nenávist apod.). Za takové situace lze právo na informace odepřít na základě principu zneužití práva.

Na možné zneužití práva poukázal jak povinný subjekt, jež upozornil na skutečnost, že žalobce nesdělil účel požadované informace (tedy např. podezření z korupčního jednání), přičemž uvedl, že žádost o dané informace směřovala na vícero městských úřadů. A dále i žalovaný, který vyjádřil pochybnosti nad účelem žádosti žalobce o informace, když tyto požaduje spolek bez vazeb na dané místo s poukazem na eventuální profit žalobce ze soudních sporů.

Ani tyto námitky neshledal krajský soud důvodnými. Předně je třeba předeslat, že žádost o poskytnutí informace nemusí obsahovat údaj o tom, z jakého důvodu žadatel o poskytnutí požadovaných informací žádá, nač tyto informace potřebuje, případně k jakému účelu je hodlá použít. Tak tomu bylo také v přezkoumávané věci, kdy žalobce svoji žádost o informace nikterak blíže neodůvodnil. Tato skutečnost tedy nemůže být důvodem pro odepření poskytnout požadované informace. Vzhledem k tomu, že jak bylo výše uvedeno, nepatří ani tajemník městského úřadu ani jednotliví vedoucí odborů do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může odepření informace o jejich platu a odměnách připadat v úvahu, není ani třeba, aby žalobce v žádosti uváděl konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním těchto osob jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně či nikoli. Rovněž domněnku žalovaného související s možnou snahou žalobce o vedení soudních sporů považuje krajský soud za ničím nepodloženou. Pokud pak povinný subjekt poukázal na četnost žádostí žalobce, nelze než konstatovat, že zájem žalobce o stejné informace vůči různým městským úřadům není v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím. Ten žádným způsobem nereguluje množství žádostí o informace, ani nepožaduje, aby žadatel sděloval důvody, které jej k žádostem o informace vedou či dokonce, aby se jednalo pouze o žadatele se sídlem či bydlištěm v místě, kde o informace žádá, jak poukazoval žalovaný. O žádné zneužití práva se strany žalobce se tak nejedná a jednat nemůže. Není tudíž důvodu, jak uvedl Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 10. 12. 2015, č.j. 7 As 229/2015-50, aby bylo na žádost žalobce nahlíženo „skrže prsty“ jen proto, že žalovaný není zcela srozuměn s tím, že by požadované informace měl poskytnout.

V zájmu ochrany práv osob, o jejichž platových poměrech mají být informace poskytovány, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil, že *„osoba, o jejímž platu se má informace poskytnout, může mít v řízení před soudem postavení osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s.“* Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 As 50/2014-29, musí k uplatnění tohoto práva dotčeným osobám poskytnout příležitost krajský soud. Ten tak učinil dne 1. 10. 2015, kdy byla daným osobám zaslána výzva v souladu s 34 odst. 2 s. ř. s. Osoby, které tohoto svého práva využily, byly následně informovány, že s ohledem na souhlas účastníků řízení bude ve věci rozhodnuto bez jednání, a byla jim proto znovu dána možnost se k věci vyjádřit. Na ni však ani jedna z nich nereflektovala.

Nad rámec výše uvedeného k upozornění žalovaného, které bylo obsaženo v jeho rozhodnutí vůči žalobci, že nelze připustit závěr, aby judikatura platila obecně pro všechna obdobná řízení či případy, neboť právní systém v České republice je založen na systému kontinentálního práva, je nucen zdejší soud na tomto místě citovat pasáž rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 4 As 216/2015-45: „Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud je povolán ke sjednocování judikatury správních soudů a ty jsou povolány ke sjednocování praxe správních orgánů, stojí rozšířený senát na samém vrcholu jednotícího mechanismu. Závěry vyslovené rozšířeným senátem tak mají velmi široký dopad a představují jakési pomyslné konečné slovo v rámci správního soudnictví (Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014. s. 120.). Postavení rozšířeného senátu a skutečnost, že problematika poskytování informací o platech zaměstnanců veřejného sektoru byla komplexně posouzena v jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, [] přináší zvláště významné argumenty ve prospěch setrvání na takto vytvořeném právním názoru. Brojí-li stěžovatel proti takovému právnímu závěru, a současně nepřinese v kasační stížnosti žádné s ním konkurující právní argumenty, postačí v rozhodnutí zpravidla toliko odkázat na příslušné části odůvodnění rozšířeného senátu (Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. 2014. op. cit. s. 132.).“

Dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Na základě shora uvedených závěrů proto krajskému soudu nezbylo, než zrušit rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt odmítl poskytnutí požadovaných informací.

V návaznosti na to uložil krajský soud povinnému subjektu povinnost poskytnout žalobci informace o výši platů každého z vedoucích odborů a tajemníka Městského úřadu Chotěboř poskytnutých v roce 2014.

Krajský soud považoval rovněž za nutné, aby stanovil lhůtu pro poskytnutí uvedených informací. Toto oprávnění soudu vyplývá z ustanovení § 54 odst. 7 s. ř. s. Soud v takovém případě není vázán lhůtami, které pro poskytnutí informací stanoví § 14 odst. 5 a odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Protože však obstarání požadovaných informací nebude pro povinný subjekt spojeno s většími obtížemi, neboť tyto údaje jistě má k dispozici, krajský soud ke shora uvedeným lhůtám přihlédl a stanovil, že požadované informace musí být poskytnuty žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Ten zaplatil soudní poplatek ve výši 3. 000,- Kč. Pokud jde o další jeho náklady, dospěl krajský soud k závěru, že žádné jiné náklady nebyly z jeho strany vynaloženy důvodně. Ze správního spisu, zejména z plné moci ze dne

1. 8. 2015, totiž vyplývá, že žalobce, tedy jednočlenný spolek, jehož předsedkyní byla dle výpisu ze spolkového rejstříku ke dni podání žaloby i následné repliky Mgr. Petra Bielinová, nar. 14. prosince 1977, který sídlí na adrese Chalupkova 1367/1, Chodov, 149 00 Praha 4, se nechal zastoupit toutéž osobou, tedy Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou, se sídlem na stejné adrese. Předsedkyně spolku tedy udělila plnou moc k zastupování sama sobě. Nic jí přitom nebránilo, aby žalobu jakožto předsedkyně spolku podala sama a zbytečně a uměle nezvyšovala náklady řízení. Takovému jednání nemůže krajský soud poskytnout ochranu, neboť jak uvádí Ústavní soud, prostá skutečnost, že účastníka řízení zastupoval advokát, neznamená, že náklady na zastoupení byly automaticky vynaloženy důvodně (nález ÚS ze dne 10. 1. 2012, sp. zn. [III. ÚS 3000/11](#)), když zdůrazňuje nutnost zkoumání účelnosti nákladů vynaložených účastníkem na zastoupení advokátem. Ta působí v procesním právu jako pojistka proti zneužívání tohoto institutu.

Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností uhradit žalobci prokázané důvodné náklady řízení, které představuje pouze zaplacený soudní poplatek.

Osobám zúčastněným na řízení krajský soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť takové právo by jim dle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. náleželo pouze ve vztahu k těm nákladům, které by jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil; k takovému úkonu soudu však v projednávané věci nedošlo.

P o u č e n í:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 19. května 2016

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu